

og til ikke at gaa videre, end slet er i Vædringsforslaget. Mener man imidlertid med det ærede 12te kongevalgte Medlem (Rayser), at der ikke vil opnaas Noget ved Udvalgets Vædringsforslag, skal jeg gjerne indrømme, at der ogsaa i Udvalget har været nogen Tvivl i saa Henseende; men det maa være klart, at, hvis der ikke opnaas nogen Sikkerhed ved Vædringsforslaget, opnaas der endnu mindre Sikkerhed ved Udfæstets § 9. Stemmer man altsaa imod Udvalgets Vædringsforslag, skal jeg meget anbefale ogsaa at stemme imod § 9.

Madvig: Jeg vil ikke vedkende mig det Forslag, at man skulde gaa saa radikalt tilværts. Deraf, at Paragrafen i Lovudkastet maasse er mindre heldig i sine Bestemmelser, følger for det Første ikke, at Vædringsforslaget er heldigt, og dernæst heller ikke, at Paragrafen ikke kan ændres. Det kan gjerne være, at man med fuldkommen Sikkerhed kan skjønne, og at enhver Læge, som man henvender sig til, vil erklære, at et Barn ikke kan anbringes ved egentligt Fabrikarbejde. Dette er et Spørgsmaal, der er aldeles uafhængigt af Spørgsmaalet om det stadige Tilsyn med Fabrikkerne. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at, naar man idelig taler om en Fabrikplage, saa er der jo i Vædringsforslaget ikke Tale om en saadan, der skal behandle Syge eller gjøre Noget for Børnene; men der staar kun, at Lægen skal føre Tilsyn med Arbeidsstedets Sundhedsforhold; der er kun foreslaaet en lægekyndig Inspektør, men der er ikke Tale om en Læge for Arbejderne.

Tobiesen: Jeg vilde gjerne sige et Par Ord for at bede ærede Medlemmer om at holde paa § 9, og det er da nærmest dem, der ville stemme mod Vædringsforslaget — hvilket jeg agter at gjøre, — til hvem jeg henvender mig; jeg henvender mig naturligvis ikke til de ærede Medlemmer, der have den Tanke, at et Forslag af Lovforslagets Indhold er uforment, og at man derfor bør søge at reducere det til det mindst Mulige; dem vil jeg kun anbefale at stemme § 9 ud, hvilket maa tiltale dem mest. De ærede Medlemmer, som derimod mene, at det har sin Interesse, at der ved Lovforslaget indføres Bestemmelser, som sikke Børn og unge Mennesker, vil jeg som sagt bede om at holde paa § 9. Det er aabenbart, at svage Børn i mange Tilfælde bruges til Arbejder, som de paa ingen Maade kunne taale; det hændes ofte, at brystsyge, meget skofulose eller skjæve Børn, Børn, som lide af en eller anden Mangel, tages med til en Fabrikationsvirksomhed, som de paa ingen Maade passe for. Det er for dem den sikke Død, men de tages ikke desto mindre med for at bidrage til Familiens Erhverv. Det er det, som Paragrafen hovedsagelig vil sikke imod. Det er derimod ikke Tanken, at enhver Skomagerdreng for at blive Skomagerdreng skal have Altest

for, at han duer til at sy Sko, men Tanken har været den, at svagelige Børn, om hvilke der burde skjærmes og hygges, ikke af Hensyn til Gevinst skulde kunne anbringes i Fabrikker, og navnlig i saadanne Fabrikker, hvor Arbejdet uundgaalig i meget kort Tid vil gjøre dem inkurabel for Livstid, selv om det ikke skulde lægge dem i Graven. Bestemmelsen vil som mange af den Slags Bestemmelser maasse slet ikke finde nødvendig Anvendelse i 100 Tilfælde, men i de 10 Tilfælde, hvor den finder Anvendelse, vil den gjøre Gavn, og det er for disse 10 Tilfældes Skyld, at jeg finder det rigtigt at bevare denne Bestemmelse.

Judenrigsministeren: Jeg skal udtale mig væsentlig i Overensstemmelse med det ærede Medlem, der nu satte sig, om Paragrafens Hensigt. Jeg tror hverken, at det er uoverkommeligt for en Læge eller unyttigt at underkaste et Barn, inden det anbringes, navnlig i en Fabrik eller ved et Haandværk, en Undersøgelse om, hvorvidt dette Arbejde ikke alene isølge sin Væsentlighed, men ogsaa isølge de Forhold, hvorunder Arbejdet foregaar, maa siges at være saalebes, at Barnet er skiftet dertil. Det vil jo ganske vist ikke være saa sjældent, at et Barn, som har Anlæg til Brystsvagheit eller deslige, og som maasse ikke vilde gaa en tidlig Død imøde, hvis det ikke blev indlemmet i den vedkommende Arbejdsreds, maa siges netop ved dette Arbejde at være bleven kastet i Graven. Hvad Spørgsmaalet om en fast Læge angaar, da kan jeg i meget Væsentligt slutte mig til den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig), og til hvad han har udtalt. Jeg antager ikke alene, at man skal være særdeles varsom over for de Beretninger, der komme fra ham, men jeg antager, at man ikke har nogen som helst Myndighed til at paalægge en privat engageret Læge en Forpligtelse til at afgive Indberetninger til Nægteringen. Dernæst maa jeg sige, at det har undret mig, at man, da man dog vil dette, saa ikke har set, at man efter al Sandsynlighed paalægger den private Arbejdsgiver en ikke ubetydelig Udgift. Dels tvinger man ham til at holde en fast Læge, hvad han maasse ikke ellers vilde, og, naar man saa desuden paalægger denne Læge Byrder og Forretninger, som man maa sige slet ikke høre til hans Kald — hvad jeg for mit Vedkommende meget tvivler om, at man ved Lovgivningen kan gjøre overfor en privat Mand, og Andet er den autoriserede Læge ikke — uden at man giver ham det allermindste Vedlæg derfor, saa vil Enden derpaa blive, at man tvinger Arbejdsgiveren til at betale ham meget høit, fordi man paalægger Lægen dette ekstraordinære Arbejde, men dernæst maa man heller ikke overse, at man ved denne Bestemmelse skubber hele Tilsynet med Sundhedslovgivningen til Side. Man overlader det til Lægen og sætter Sundhedspolitiet Tilsyn til Side. Det har været Udfæstets